

A Fővárosi Ítéltábla a Forgács & Kiss Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Pivarnyikné dr. Juhász Emőke Ügyvédi Iroda által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. október 13. napján kelt 38.P.26.334/2008/48. számú ítélete ellen a felperes részéről 50. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 254.000 (kettőszázötvennégyezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében 28.750.000 forint kölcsön, valamint ezen összeg után 2006. szeptember 30. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy 2004. november 15-én kölcsönadott az alperesnek 28.750.000 forintot, amelyről okirat is készült. Az okiratban nem került feltüntetésre, de a kölcsönt az alperesnek egy éven belül kellett volna visszafizetni. Erre azonban nem került sor, a 2006. augusztus 24-én és 2007. november 23-án kelt fizetési felszólítások és a 2008. április 15-én kelt ügyvédi felszólítás ellenére sem. A kölcsön nyújtására azért került sor, mert az alperessel hosszabb ideje egy munkahelyen dolgoztak és kiváló munkahelyi kapcsolatuk volt. 2002 és 2007 között mindketten főigazgató-helyettesek voltak. 2003 novemberében az alperes egyszer már kölcsönkért tőle 25.000.000 forintot, illetőleg 3.700.000 forintot, amelyet 2004 márciusában vissza is fizetett. 2004 novemberében újra megkereste az alperes azzal, hogy bajban van és 35.000.000 forint kölcsönt kért, több okra hivatkozással. Saját forrásból csak 8.750.000 forintot tudott adni, amely összeget a bankból vette ki. A további 20.000.000 forintot barátjától, **K. J.-től** kérte kölcsön. Az összesen 28.750.000 forint kölcsönről az okiratot 2004. november 15-én az alperes készítette

el a munkahelyükön, majd az okirat aláírása után az összeget az alperes részére átadta. Az okirat elkészítésekor és a pénz átadásánál csak ketten voltak jelen. Azt elismerte, hogy az egy éves visszafizetési határidő lejártá előtt az alperes haladékosan kért, ezért a visszafizetési határidőt negyed évvel meghosszabbították. Ezt követően szóban többször kérte a kölcsön visszafizetését, majd írásbeli felszólításokat küldött, azonban ezek eredményre nem vezettek. A felperesi előadás szerint a kölcsönt említette munkahelyi főnöküknek **V. N. I.-nek** az összeg megjelölése nélkül. A kölcsön nyújtásáról tudomással bír **K. J.**, valamint **S. E.**. Az alperessel és **S. E.-vel** 2007. április 20-án egy megbeszélést tartottak, oda **B. L.** később érkezett, de ő is hallhatta, hogy az alperes a tartozást nem vitatta. Az alperes által 29/A/1. alatt csatolt irattal kapcsolatosan a felperes először arra hivatkozott, hogy az hamisítvány, a gépirást nem ő készítette és nem is ő írta alá. A későbbiek során azt elismerte, hogy az aláírás eredeti, tőle származik, de arra hivatkozott, hogy ezt akaratan kívül, annak következményeként írta alá, hogy az alperes őt becsapta. Az aláírása úgy kerülhetett az iratra, hogy a 2005. március 9-én nyújtott kölcsönszerződésre rávezetett visszafizetés igazolásával együtt, az eltérést fel nem ismerve írta alá az iratot. A megállapodásra vezetett géppel írt szöveg az akaratlan hiba és alaki hiányosságok miatt bizonyító erejűvel nem bír. A géppel írt szövegrészen ugyanis sem a keltezés helye, sem az ideje nincs feltüntetve, így az nem minősül a Pp. 196. §-ának (1) bekezdése szerint teljes bizonyító erejű magánokiratnak.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta a kereset jogalapját és összegét is. Azt elismerte, hogy korábban volt jogviszony a felek között, de állította, hogy a korábbi jogviszony alapján az elszámolás megtörtént, amelyet a 2004. november 15-én aláírt megállapodás 1. és 2. pontjai rögzítenek. Állította, hogy a 2004. november 15-én kelt megállapodás 3. pontja alapján tényleges pénzátadás nem történt. Kezdetben arra hivatkozott, hogy ez az okiratból egyértelműen megállapítható, mert az okirat az „átvételre kerül” kifejezés helyett „átadásra kerül” kifejezést használja. Az alperes személyes előadása során arra hivatkozott, hogy soha nem kapott kölcsönt a felperestől, hanem egy biotechnológiai üzletbe való befektetés kapcsán vett át pénzt tőle, de ezeket vissza is fizette. A 2004. november 15-i okiratot azért írta alá, mert a felperes a pénz átadását ígérte, és a korábbi visszafizetésekről nem volt okirata. Az ígért pénz átadására viszont nem került sor, ezért kezdeményezte, hogy a megállapodást vonják vissza, vagy legalább rögzítsék, hogy a pénz átadása nem történt meg. Ezt követően egy hét múlva kapta meg a felperestől a 29/A/1. alatti iratot, amire a felperes vezette rá, hogy a pénz nem került átadásra, majd a későbbiekben fog megtörténni. 2005 márciusában a felperes keresete meg azzal, hogy 6.000.000 forintot tudna befektetni, erről szabályos kölcsönszerződés készült. Azt követően, hogy visszafizették a pénzt, az okiraton a visszafizetés tényét a felperes elismerte. A két okiratra a géppel írt szöveg rávezetése időben elkülönülten történt. Vitatta azt is, hogy a felperesnek 28.750.000 forintja lett volna annak érdekében, hogy azt az alperesnek átadja. A felperes által saját forrásként megjelölt 8.750.000 forint létét a felperes nem igazolta, és azt sem, hogy 20.000.000 forintot **K. J.-től** vett át, majd azt az alperesnek adta volna tovább. Úgy értékelte, hogy **V. N. I.** a felek közötti jogviszonnyal kapcsolatosan értékelhető vallomást nem tudott tenni. Azt tagadta,

hogy **B. L.** a megbeszélésen jelen lett volna, állította, hogy azon **Sz. M.** volt jelen és a tartozásról egyáltalán nem, viszont ingatlanok megvásárlásáról és cégalapításról volt szó.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.796.875 forint perköltséget. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 523. §-ának (1) bekezdése alapján vizsgálta, hogy a kölcsönszerződés tartalmi feltételei megvalósultak-e. E körben rögzítette, hogy a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett volna hitelt érdemlő módon bizonyítani, hogy közöttük kölcsönszerződés jött létre és 28.750.000 forint ténylegesen átadásra került az alperes részére, a megállapodás tetejére géppel írott és a felperes által aláírt nyilatkozat ellenére. A bizonyíték anyagát összességében úgy értékelte, hogy a felperest az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének kétséget kizáró módon nem tudott eleget tenni. A 2004. november 15-én kelt megállapodás tetejére géppel írt szöveg aláírása kapcsán a felperes jelentős mértékben eltérő nyilatkozatokat tett. Kezdetben azt állította, hogy nem az ő aláírása szerepel az okiraton, utóbb az aláírást magáénak ismerte el és akarati hibára hivatkozott. Ezt azonban az elsőfokú bíróság nem találta elfogadhatónak, ugyanis a 6.000.000 forint visszafizetésével kapcsolatos, írógéppel írt nyilatkozat a perbeli megállapodás tetejére vezetett elismerő nyilatkozattól eltérő szövegezésű és formájú. Az érintett összeg az egyik nyilatkozatban betűvel, a másikban számmal került feltüntetésre, az egyik elismerésben szerepel az alperes neve, a másikban nem, és a 2. sor hossza is jelentősen eltér. A géppel írott szövegek formai eltérései miatt nem lehetett alkalmas a felperes megtévesztésére. A szöveg rövidege életszerűtlenné teszi, hogy azt a felperes ne olvasta volna el figyelemmel arra is, hogy az okirat csak két példányban készült. A felperesnek a Pp. 196. §-ának (1) bekezdése szerinti bizonyító erő hiányára történt hivatkozását nem találta helytállónak, mert a felek eredeti megállapodása sem felel meg a teljes bizonyító erejű magánokiratra vonatkozó feltételeknek, azon ugyanis tanúk aláírása nem szerepel. Így amennyiben helytálló lenne az írógéppel írt szöveg bizonyító erejének vitatása, az az eredeti megállapodás bizonyító erejét is megkérdőjelezné. Az volt az álláspontja, hogy a felperes a 28.750.000 forint rendelkezésre állását és annak alperes részére történő átadását sem igazolta, a bankból kivett 8.750.000 forint igazolása ugyanis nem történt meg, **K. J.** ugyan elmondta, hogy 20.000.000 forintot a felperesnek átadott, de arról nem volt információja, hogy ezt a felperes ténylegesen mire fordította, abból milyen összeget adott át az alperesnek. A Pénzügyi Tanácsadó Zrt. által kiállított, 2004. szeptember 22-én kelt kiadási pénztárbizonylat tartalma pedig ellentétben áll **K. J.** saját tanúkénti előadásával, amely szerint a pénzt több bankból vette ki és otthon is tartott pénzből került sor a felperes részére történő átadásra. **V. N. I.** kizárólag a felperestől tudott arról, hogy az alperes kölcsönkért, de arról, hogy mikor és milyen összegben, valamint hány alkalommal fordult ez elő, arról nem tudott. **S. E.** tanúvallomásából azt emelte ki, hogy 2007 áprilisában a Szállóban tartott megbeszélésen az alperes tartozásának összege nem hangzott el, és az sem, hogy azt milyen időpontban kellett volna visszafizetni, kizárólag annyi, hogy a felperes már többször adott határidőt a visszafizetésre. Azt viszont előadta, hogy az alperes részéről nem hangzott el olyan, hogy ne tartozna, sőt vállalta a tartozás

visszafizetését. A Szállóban történetekkel kapcsolatosan azonban a felek és a tanúk előadását olyan mértékben eltérőnek találta, amelyre kétséget kizáró tényállást megállapítani nem lehetett. **S. E.** és **B. L.** szerint kölcsönügyletről volt szó, és annak visszafizetéséről, az alperes viszont azt állította, hogy **B. L.** hallgatóként sem vett részt a megbeszélésen, ellenben jelen volt **Sz. M.**, aki az alperessel együtt azt állította, hogy cégalapításról és ingatlanok megvásárlásáról szóló megbeszélés folyt. Ezért nem volt megállapítható, hogy a találkozón ki volt jelen és azon mi hangzott el. Mivel a bizonyítás a felperest terhelte, ezért azt állapította meg, hogy a pénzösszeg átadását és a visszafizetés elmaradását a felperes bizonyítani nem tudta. E körben utalt arra, hogy **N. Á. K.** tanú vallomása az alperesi nyilatkozatot támasztotta alá. Mindezekre tekintettel a felperes keresetét elutasította. Az alperes javára a Pp. 78. §-ának (1)bekezdése alapján állapított meg perköltséget, de nem a megbízási szerződésben szereplő összegben, hanem a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján. A szakértői vélemény beszerzését sürgősségnek tartotta, ezért azt a perköltség körében nem számolta el.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes marasztalását kérte a kereseti kérelmével egyezően. Igényt tartott az elsőfokú ítéletben megállapított összegű elsőfokú perköltség és másodfokon annak fele összegéből álló ügyvédi munkadíj megfizetésére is. Az elsőfokú ítéletet törvénysértőnek minősítette, mert az ítéleti tényállás nem felel meg a történeti tényállásnak. Vitatta azt is, hogy ne tett volna eleget az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek. A történeti tényállás releváns elemeit úgy foglalta össze, hogy hosszabb időn keresztül a peres felek között jó munkatársi kapcsolat volt, a felperestől az alperes több ízben kért és kapott kölcsönt, amelyet bizonyít **N. Á. K.** 2011. május 24-én történt tanúkénti meghallgatása. Az alperes felesége elmondta, hogy kisebb összegeknél - 1-2 millió forintnál - sokszor volt olyan, hogy papír sem született a felek közötti kölcsönügyletről, amellyel elismerte, hogy az alperes rendszeresen kölcsönt kért. Ezzel szemben az alperes azt állította, soha nem kért és nem kapott kölcsönt, csupán befektetési célra adott át a felperes részére különféle pénzösszegeket. E vallomások ellentmondanak egymásnak és a tényeknek is, mert az írásos szövegek kölcsönként jelölik az átadott összegeket, ezen felül semmilyen bizonyíték nem támasztja alá a befektetési jellegű felhasználást, a felperes részvételével történő cégalapítást, vagy üzletrész vásárlást. A 2004. november 15-én kelt okirat valóságtartalma szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az okirat nem teljes bizonyító erejű. Az okirat szövegéből azt a következtetést vonta le, hogy kamatmentes kölcsönről szólt a felek megállapodása, a pénzösszeg átadására pedig az okirat aláírásával együtt került sor. Az „átadásra kerül” megfogalmazás nem zárja ki, hogy a tényleges átadás az aláírásukkal egyidejűleg megtörtént. A megállapodás lényege annak 3. pontja, amely nélkül az okirat elkészítésének nem lett volna értelme. A felperes a 28.750.000 forint rendelkezésre állását bizonyította a bankbetéteiből történt kivétellel, illetőleg a **K. J.-től** felvett kölcsön igazolásával. Kifejtette, hogy a 2004. november 15-én átadott kölcsöntartozás fennállását **V. N. I.** tanú igazolta. **S. E.**, aki részt vett a 2007. április 20-i megbeszélésen, igazolta azt, hogy a tartozást az alperes elismerte és annak teljesítését ígérte. A tartozás

elismerését és a teljesítés ígérését **B. L.** is alátámasztotta. A kölcsönszerződés fennállását igazolják a felperes írásbeli felszólításai is. **Sz. M.** viszont rendkívül bizonytalan és értékelhetetlen tanúvallomást tett. **N. Á. K.** nyilatkozatát, amely szerint a szerződés aláírásakor a pénz átadása nem történt meg, bizonyítékként nem találta értékelhetőnek, mert a megállapodás megkötésekor nem volt jelen. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság **N. Á. K.** és **Sz. M.** tanúvallomását fogadta el, ezzel szemben **S. E.** vallomását nem értékelte. A 2004. november 15-i megállapodásra írógéppel vezetett szöveg kapcsán kiemelte, hogy a munkahelyükön hagyományos írógép nem volt, amikor a szöveget a kézjegyével ellátta, akkor nem volt tudatában annak, hogy milyen szöveget ír alá. Ha a 2005. március 9-i és 2004. november 15-i megállapodás szövegét egymás mellé helyezzük, akkor könnyű abba a tévedésbe esni, hogy ugyanarról a megállapodásról van szó. A kölcsönösszeg átadását tehát bizonyítja a kölcsönszerződés, a rágépelte szöveg nem szünteti meg a pénz átvételét tanúsító szerződést. Sételmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott kellő súllyal a kölcsönszerződés 3. pontjának tartalmával és **S. E.** vallomásával.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján. Álláspontja szerint fellebbezésében a felperes valójában az elsőfokú bíróság mérlegelését támadja, mégpedig a rendelkezésre álló dokumentumokkal ellentétesen. Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes következtetést vont le. Helyesen állapította meg, hogy a felperes hitelt érdemlő módon nem tudta bizonyítani 28.750.000 forint alperes részére történő átadását, a megállapodás tetejére géppel írott és felperes által aláírt nyilatkozattal szemben. Azt az alperes soha nem vitatta, hogy a felek között jó kapcsolat volt. Annak nem tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes a felek közötti jogviszonyt kölcsönnek, az alperes pedig befektetésnek tekintette. Sételmezte viszont, hogy a felperes fellebbezésében nem tért ki arra a tényre, hogy a felperes példányára került rágépelésre az a szöveg, hogy a pénzt nem vette át az alperes. Hivatkozott arra, hogy az alperes védekezése végig következetes volt, ezzel szemben a felperes előadását többször megváltoztatta. Annak sem tulajdonított a felperes jelentőséget, hogy a saját példányán az irat egy része levágásra került, holott nem tudott okszerű magyarázatot adni arra, hogy erre miért került sor. Az volt az álláspontja, hogy a tanúbizonyítás eredményét a bíróság alappal vetette össze a bizonyítás további anyagával. A **V. N. I.** tanúvallomása álláspontja szerint értékelhető adatot nem tartalmaz. Megalapozottnak tartotta azt is, hogy az ellentétes előadások miatt a Szállóban történtekre tényállást nem lehetett alapítani. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helyesen értékelte úgy, hogy a felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben vizsgálta felül, mert annak fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt (Pp. 228. §-ának (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következők szerint pontosítja.

A bizonyítás eredményeként csak annyit lehetett megállapítani, hogy a felek a 29/A/1. alatt csatolt okiratba foglalt nyilatkozatokat tették. 2007. április 20-án az alperes tartozását elismerte, de a tartozás összegét és jogcímét megállapítani nem lehetett.

Az elsőfokú bíróság döntése a kiegészített tényállás mellett is helyes, és lényegében jogi indokai is helytállóak, amelyet azonban a Fővárosi Ítélőtábla a következőkkel egészít ki, illetve pontosít.

A felperes fellebbezésében a bizonyítékok értékelését, azok mérlegeléssel kialakított eredményét támadta, sérelmezve, hogy az elsőfokú bíróság lényeges bizonyítékokat nem értékelt, más bizonyítékokat nem jelentőségüknek megfelelő súllyal értékelt, ezért helytelen következtetésre jutott. A Fővárosi Ítélőtábla azzal egyetértett, hogy egyes bizonyítékokat az elsőfokú bíróság nem értékelt, vagy nem jelentőségének megfelelően értékelt, de e bizonyítékok értékelése mellett sem mondható, hogy a mérlegelés eredménye helytelen lenne, mert továbbra sem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a felperes követelése jogalapját és összegét bizonyította volna. A bizonyítékok mérlegelésének megváltoztatására a másodfokú eljárásban csak akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül vagy logikai hibával értékelt, ez viszont a következők miatt nem állapítható meg.

A bizonyítékok mérlegelése kapcsán az elsőfokú bíróság elsődlegesen az okiratoknak tulajdonított jelentőséget. Erre elvileg lehetősége volt, mert a Pp. 193. §-a szerint olyan tényállásra, amely okiratokkal bizonyítható, a bíróság az egyéb bizonyítékokat mellőzheti. Jelen perben azonban erre ténylegesen nem volt mód, mert az okirat ellentmondásai miatt további bizonyítékokra is szükség volt. Az elsőfokú bíróság a 2004. november 15-én kelt megállapodásra rávezetett gépírásos szöveg felperesi aláírása folytán elfogadhatónak találta, hogy a 28.750.000 forint nem került átadásra, mert a felperesnek a tévedésre vonatkozó hivatkozását alaptalannak találta.

A 2004. november 15-én kelt megállapodás két egymásnak ellentmondó részből áll. A számítógéppel írt szöveg ugyanis azt igazolja, hogy a 28.750.000 forint 2004. november 15-én átadásra került, mert annak átadását, illetve átvételét a peres felek aláírásukkal elismerték. A lap tetejére írógéppel írt szöveg és a felperes eredeti aláírása viszont azt igazolja, hogy a 28.750.000 forint átadása mégsem történt meg. E két ellentétes állítás miatt az okiratnak valóságtartalma nincs, mert az okirat alapján nem lehet megállapítani, hogy melyik állítás a valós, amely az egész okirat valóságtartalmát megdönti. Mindez azt jelenti, hogy sem a felperesi előadás, sem az alperesi előadás valóságát az okirat nem bizonyítja, ezért mindkét félnek egyéb módon kell állítását igazolni. Azt a felek egyezően adták elő, hogy a korábbi 2003 novemberi 25.000.000 forintos és 3.700.000 forintos kölcsön visszafizetésre került. Az okirat valóságtartalmának megdőlése miatt ez okirattal nem igazolt, a felek

egyező előadásának valósága pedig kétséges. Az okirat tartalma alapján gyanú merül fel arra, hogy az eredeti kölcsön 25.000.000 forint volt, a 3.700.000 forint az egy évre kikötött kamat, amely összegek visszafizetésére ténylegesen nem került sor, lejártakor csak a tartozás noválása történt meg, de erre bizonyíték nincs. Mindkét fél előadásában vannak olyan elemek, amelyek saját tényállításukat is kétségesse teszi.

Az alperes nyomatékosan hivatkozott arra, hogy a 2004. november 15-én kelt megállapodás felperes birtokában lévő eredeti példányának felső része hiányzik, pont az a rész, ahol a 29/A/1. alatt csatolt fénymásolatra írt eredeti gépírásos szöveg és aláírás található. Ezzel az alperes azt sugallja, hogy a felperes a 28.750.000 későbbi átadására vonatkozó feljegyzést a saját példányára is rávezette, majd levágta, amely teljesen valószínűtlen, mert az írógéppel írt szöveg okiratra történő rávezetése a felperesnek nem, csak az alperesnek állt érdekében. Emellett az is alappal vethető fel, hogy: ha nem történt pénzátadás, akkor az okiratot az alperes miért írta alá. Logikusnak tűnik az a magyarázat, hogy azért, mert valójában a korábbi kölcsön nem lett visszafizetve, de ez bizonyítékok hiányában nem állapítható meg. Az sem érthető, hogy az alperes, illetve házastársa miért hivatkoztak arra, hogy az elkészített okiratba azért került az „átadásra kerül” kifejezés, mert még nem adta át a felperes a pénzt, hiszen saját előadásuk alapján nem tudhatták, hogy a pénz átadása nem fog megtörténni. Az sem érthető az alperesnek és házastársának miért volt fontos az okiratba foglalt első két pont, ha a kölcsönről nem készült okirat. A 6.000.000 forint visszafizetésének okiratra történő rágépelése, és annak a felperes általi aláírása sem érthető, mert az alperes házastársának előadása szerint a teljesítés azért történt átutalással, hogy a visszafizetés igazolható legyen.

A felperes nem adott számot arról, hogy a 2004. november 15-e után újabb pénzátadás történt, bár azt nem vitatta, hogy annak visszafizetése megtörtént, amelyről okiratot is készített. Az okirat szövege szerint elismerte, hogy hatmillió forint visszafizetésre került, „követelése nem alperes nevével szemben”. Ha a 2004. november 15-én készített és a 2005. március 9-én készített két okirat között nincs kapcsolat, nem egy jogügyletbe tartoznak, akkor a szöveg elfogadható, de ha formája alapján valójában ez az okirat is a 2004. november 15-ei okiratba foglalt megállapodáshoz kapcsolódik, akkor úgy is érthető, hogy a felperesnek az alperessel szemben további követelése egyáltalán nincs. A felperes előadása szerint a 2004. november 15-ei megállapodás eredeti példánya mindvégig a birtokában volt, ennek ellenére meg sem próbált magyarázatot adni arra, hogy a 2004. november 15-ei megállapodás birtokában lévő eredeti példányáról hogyan kerülhetett fénymásolat az alperes birtokába. E magyarázat nélkül viszont a megtevesztésére vonatkozó előadása nem fogadható el. Mindezen ellentmondások miatt egyik fél előadására sem lehetett tényállást alapozni. Az elsőfokú bíróság indokolatlanul mellőzte S. E. és B. L. tanúvallomásából azt az előadást, hogy a peres felek közötti 2007. április 20-ai megbeszélésén az alperes elismerte a tartozását. Az ugyanis megállapítható, hogy a tanúk a 2007. április 20-ai találkozáskor voltak jelen, míg Sz. M. a felek közötti 2008. március 20-ai találkozón (J/5) történeteket láthatta. Azt azonban a tanúk vallomásából sem lehetett megállapítani, hogy az alperes tartozása milyen jogcímen és milyen

összegben állt fenn. **S. E.** ugyan az ügyben a felperes jogi képviselőjeként járt el, de tanúvallomása elfogulatlan volt, ezért az alperes tagadásával szemben a Fővárosi Ítéltábla elfogadta azt is, hogy a fizetési meghagyás kibocsátása után beszélt az alperessel, aki olyan kijelentést tett, „azt teszi, amit a jogi képviselője tanácsol”, ami szintén a tartozás fennállására utal. Mindezek mellett sem látta azonban Fővárosi Ítéltábla bizonyítottanak azt, hogy a 2004. november 15-én kelt okiratból eredően a felperesnek 28.750.000 forint teljesítésére irányuló kereseti kérelme megalapozott lenne, mert kétséget kizáróan sem a jogviszony, sem a tartozás összege nem volt megállapítható.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes köteles megfizetni az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla elsődlegesen végzett munka mennyiségére figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (6) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2012. május 10.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: